

ส่วนที่หนึ่ง : โคร่ครวญสะท้อนตนเอง

ฉันจะเป็นครูที่ดีกว่านี้ได้ ถ้าฉันมุ่งมั่นพัฒนาความเข้มแข็งทางร่างกายและจิตใจอย่างสม่ำเสมอ เพราะเมื่อฉันเจอความเจ็บป่วยทางร่างกายหรือความทุกข์ใจหรือเหนื่อยล้าทางจิตใจในเรื่องใดก็ตาม ฉันมักจะหมดแรงกายและแรงใจที่จะทำสิ่งที่อยากทำให้สำเร็จลุล่วงไปได้ หลายต่อหลายครั้งฉันมักมีความอดทนต่อความเจ็บป่วย หรือความทุกข์ใจได้ใจได้น้อยกว่าที่ควรจะเป็น ฉันมักแพ้ต่อสภาวะความทุกข์ทางร่างกายและจิตใจอยู่บ่อยครั้ง หรือกว่าจะผ่านพ้นไปได้ก็มักจะใช้เวลานาน ดังนั้นฉันจึงอยากจะมีพลังกายและใจที่เข้มแข็งและมีแรงขับเคลื่อนที่สม่ำเสมอมากกว่านี้ เพื่อที่จะทำให้ฉันมีพลังที่จะมุ่งมั่นพัฒนาตัวเองให้เป็นครูที่ดีได้ต่อไป

ฉันเรียนรู้ที่จะทำให้ดีขึ้นกว่าเดิมได้ โดยการมองสิ่งที่เกิดขึ้นกับตัวฉัน นักเรียน ภาระงานที่ต้องรับผิดชอบ ด้วยความเป็นจริง ไม่คาดหวัง ไม่กดดันตัวเอง มองทุกอย่างและยอมรับในสิ่งที่เกิดขึ้น แม้สิ่งนั้นจะไม่ใช่สิ่งที่ฉันคิดอยากให้เป็น มองความไม่สมบูรณ์ด้วยใจที่พร้อมจะเมตตามากขึ้น น้อมรับความทุกข์ต่างๆ อย่างเข้าใจให้มากขึ้น ปล่อยวางในสิ่งที่เราอยากจะทำมากขึ้น วางอัตตาของตัวเองลงให้ง่ายขึ้น มองเห็นสิ่งที่ดีมากกว่าสิ่งที่เราอยากจะทำให้ดีตามความต้องการของเรา ยอมรับสิ่งที่ผู้อื่นเป็นมากกว่าสิ่งที่ตัวฉันอยากให้คนอื่นเป็น

ฉันคิดว่าตนเองสามารถเป็นครูที่ดีกว่านี้ได้ เพราะฉันศรัทธาในการเห็นความดีงามที่พัฒนาได้ในตัวของผู้อื่น ฉันเชื่อในศักยภาพที่มีอยู่ในตัวของมนุษย์ทุกคน เมื่อฉันศรัทธาและเชื่อใน ๒ สิ่งนี้จึงทำให้ฉันยอมมองมาที่ตัวฉันเองว่า แม้ฉันจะไม่ได้เชี่ยวชาญในสาระความรู้ใดๆ อย่างชัดเจน แม้ฉันจะไม่ได้รับการเชิดชูจากใครว่าเก่งกาจสามารถในวิชาการใดด้วยความเป็นเลิศ แต่ฉันก็ระลึกถึงตัวเองได้ว่าตัวฉันเป็นคนที่มีใจอยากจะทำพัฒนาตัวเอง ฉันเชื่อในความสามารถที่จะพัฒนาตัวเองได้อยู่เสมอ แม้จะด้วยวิธีการใด ใช้เวลานานเพียงไหน ดังนั้นฉันจึงคิดว่าฉันอยากจะทำให้สิ่งที่ฉันเชื่อ สิ่งที่ฉันศรัทธาไปก่อเกิดในตัวผู้อื่นเช่นกัน

ฉันมองความรู้ เป็นกระบวนการถ่ายทอดสิ่งที่ดีงามให้เคลื่อนที่ไปอย่างมีความหมาย และมีคุณค่า เพราะเมื่อเรามองใดด้วยสายตาแห่งความหมายและคุณค่า เราจะอยากส่งต่อสิ่งนั้นไปให้ผู้อื่นด้วยความรู้สึกเต็มใจและเปี่ยมไปด้วยความสุข แจกเช่นองค์ความรู้ก็เช่นกัน หากผู้ถ่ายทอดความรู้มองเห็นถึงความหมายและคุณค่าของรู้นั้น ก็อยากสร้างกระบวนการถ่ายทอดสิ่งที่มีความหมายและคุณค่าไปสู่ผู้อื่นต่อไปเรื่อยๆ ไม่สิ้นสุด

คำถามที่ต้องการคำตอบอย่างจริงใจและตรงไปตรงมา

❖ การสอนของฉันมีข้อดีอะไรบ้าง

ข้อคำถามที่เป็นกระจกสะท้อนตัวตนของเรา ในมุมมองหนึ่งฉันเห็นตัวเองว่าเป็นครูที่สอนได้ชัดเจนมีความเข้าใจในกระบวนการเรียนการสอนอย่างครบถ้วนทุกชั้นตอน แต่หากต้องกลับมาใคร่ครวญอีกมุมหนึ่งในเรื่องการสอนของตนเองนั้นฉันค้นพบว่าตัวฉันเป็นคนมีลักษณะนิสัยที่ชอบความเป็นระเบียบเรียบร้อย และเป็นคนตรงไปตรงมาทั้งยังจริงจังกับความรูสึกของตนเอง ฉันจึงคิดว่าลักษณะดังกล่าวของตัวฉันจึงไปปรากฏในลักษณะของการทำงานในฐานะครูของฉัน ทั้งการสอน บุคลิกของตัวฉันหน้าชั้นเรียน วิธีการบันทึกงานในสมุดของนักเรียนในวิชาของฉัน รวมไปถึงวิธีที่สะท้อนผลการเรียนรู้ของตัวฉันกับนักเรียนในสมุดของนักเรียนเป็นรายบุคคล เมื่อใคร่ครวญและพิจารณาถึงตัวตนของฉันทำให้ฉันมองเห็นตัวเองลึกไปคือ ในอีกมุมหนึ่งฉันมองเห็นว่าการเป็นคนมีระเบียบวินัยและความชัดเจน ดังนั้นในการเรียนการสอนของฉันก็ต้องเริ่มต้นด้วยความที่เป็นระเบียบวินัยก่อนเสมอ เริ่มตั้งแต่พื้นที่ห้องเรียนต้องสะอาด กระดานต้องลบอย่างสะอาด ใต้โต๊ะจัดอย่างเป็นระเบียบ กล่าวคือ ทุกอย่างต้องเป็นระเบียบก่อนที่จะเข้าสอน และเมื่อเริ่มการสอน ในวิชาที่ฉันสอนนั้นนักเรียนก็ต้องอยู่ในภาวะพร้อมเรียน ไม่มีการเล่นคุย ห้องเรียนต้องเงียบสงบ และเมื่อนักเรียนต้องบันทึกงาน ฉันก็กำหนดกติกาวิธีการบันทึกงานของนักเรียนว่าต้องเป็นระเบียบ ลายมือเรียบร้อย อ่านง่าย ไม่มีรอยลบสกปรก สุดท้ายการตรวจสมุดบันทึกงานที่ฉันต้องสะท้อนผลผู้เรียน ฉันก็มุ่งเน้นเพียงจะสะท้อนผลในสิ่งที่ฉันสังเกตเห็นคือเรื่องของความมีระเบียบของงานเขียนเป็นสำคัญ จากมุมมองของตัวฉันในช่วงเวลาหนึ่งที่ผ่านมานั้นทำให้ฉันค้นพบว่า เมื่อฉันจัดการทุกอย่างให้อยู่ในระเบียบได้ ฉันก็รู้สึกที่ตัวเองสอนง่ายขึ้น ห้องเรียนสงบ งานของนักเรียนเป็นระเบียบเรียบร้อย ซึ่งสิ่งเหล่านี้ทำให้ฉันคิดมาตลอดว่าฉันมีวิธีการสอนที่ดี สิ่งที่เป็นนั้นส่งผลให้ฉันเกิดวิธีการสอนที่ดีจริงๆแล้วใช่หรือไม่ แต่ทำไมตัวฉันกลับไม่เคยพอใจกับวิธีการสอนของตัวเองได้เต็มที่จริงๆ เสียที่ ทำไมฉันยังรู้สึกเหนื่อยล้าอยู่เสมอ ทำไมนักเรียนที่ฉันสอนมักจะแสดงความมีระเบียบวินัยกับฉันเท่านั้น แต่กลับไม่เป็นเช่นนั้นกับครูคนอื่นๆ หรือเรื่องอื่นๆ ที่ควรมีระเบียบวินัย

ดังนั้นเมื่อสะท้อนคิดไปถึงลักษณะที่ฉันเป็นนั้นกลับหาความเชื่อมโยงที่แท้จริงระหว่างตัวฉันกับนักเรียนไม่ได้เลย มันเหมือนมีกำแพงบางอย่างกั้นขวางความเชื่อมโยงนั้นอยู่ด้วยดียวกลัว ความกังวลในใจของตัวเอง รวมถึงความไม่สอดคล้องกันระหว่างเป้าหมายของตัวเองกับสิ่งที่ฉันกำลังทำอยู่เลย ปัญหาอาจเพราะตัวเองกังวลเรื่องการสูญเสียอำนาจในชั้นเรียน ยึดติดกับมุมมองและบทบาทของตัวเองว่าเป็นครู โดย

มองข้ามประเด็นในเรื่องคุณค่าด้านความสัมพันธ์ระหว่างตัวเรากับผู้อื่นโดยเฉพาะนักเรียน แน่แน่นอนว่าฉันมีความคิดว่าสิ่งที่ฉันเป็นส่งผลให้เกิดการสอนที่ดี แต่มันกลับไม่มีความงามในด้านคุณค่าความเป็นครูเท่าไรหรืนัก บางคำถามที่ฉันถามตัวเอง ฉันก็ไม่กล้ายอมรับอย่างตรงไปตรงมาว่าตัวฉันยังมีหลุมดำในใจอยู่ ฉันปิดหลุมดำนั้นด้วยกำแพงแห่งความกลัว ความไม่กล้ายอมรับความจริง มันยิ่งทำให้ฉันห่างเหินจากความสัมพันธ์ที่เชื่อมโยงกับตัวนักเรียน นั่นจึงเป็นจุดเริ่มต้นที่ฉันอยากจะปรับจุดอ่อนและขยายจุดแข็งของตัวเองให้เติบโตไปอย่างมีคุณค่ากับชีวิตความเป็นครูนั่นเอง

❖ อะไรคือสาเหตุให้ฉันไม่พอใจในการสอนของตนเอง หรือเป็นสาเหตุให้ฉันคิดปรับปรุงตนเอง หรือปรับปรุงการสอนของตนเอง

หากจะบอกคนที่ไม่เคยพอใจในสิ่งใดได้อย่างแท้จริงก็คือคนที่มองหาแต่จุดดำเพียงเล็กน้อยในผ้าขาวขนาดใหญ่เพราะต่อให้สีขาวมันมากกว่าสีดำแค่ไหน คนๆนั้นก็มองเห็นสีดำก่อนเสมอ และฉันเองก็เป็นหนึ่งคนที่เป็นเช่นนั้น ฉันค้นพบตัวเองว่าตัวเองมักไม่เคยพอใจในเรื่องการสอนของตัวเองได้ง่าย มักจะกังวลกับเรื่องเล็กน้อยของนักเรียนอยู่บ่อยครั้ง ฉันมักกังวลใจกับทุกเรื่องอยู่เสมอ ซึ่งมันทำให้ฉันกลายเป็นครูนักเรียนขยาดหวาดกลัวเมื่อต้องส่งงานว่าจะผ่านไหม งานนี้ใช้ได้หรือเปล่า ดังนั้นฉันจึงเริ่มเอาตัวเองเข้าไปทำเข้าใจในความรู้สึกของนักเรียนของฉันมากขึ้นว่าพวกเขาคงมีความรู้สึกที่ตัวฉันนั้นน่าหวาดกลัวเพียงใดเมื่อต้องส่งงาน เมื่อต้องทำงานส่งครูคนนี้ทำไมมันถึงยากเสียเหลือเกิน ยิ่งนานวันฉันจึงยิ่งรู้สึกว่าถ้ายังเป็นเช่นนี้ฉันคงมีช่องว่างทางความสัมพันธ์ของครูกับนักเรียนที่ขาดความเชื่อมโยงกันไปเรื่อยๆ ดังนั้นฉันจึงคิดว่าตัวเองควรจะวางความรู้สึกบางอย่างภายในตัวตนของฉันลง และใช้ลักษณะนิสัยในเรื่องความเป็นระเบียบความชัดเจนมาใช้ให้เกิดประโยชน์มากขึ้น นี่อาจเป็นเพียงจุดเริ่มต้นของการปลูกจิตวิญญาณความเป็นครูของฉันขึ้นมาอีกครั้ง จนมาเป็นเรื่องราวของการเขียนจดหมายสะท้อนผลผู้เรียนแบบสร้างสรรค์ (Formative Feedback) ซึ่งฉันนำมาเป็นหัวข้อในการเขียนวิจัยชั้นเรียนของตัวเองในครั้งนี้

ส่วนที่สอง : จดหมายทุกฉบับมีความหมาย

(จดหมายประเมินการเรียนรู้ Formative Feedback)

จากส่วนที่หนึ่งที่ตัวฉันได้เริ่มการใคร่ครวญสะท้อนตนเองนั้นทำให้ฉันเริ่มมองตนเองอย่างตรงไปตรงมาในประเด็นที่ฉันอยากพัฒนาตัวเองทั้งเรื่อง ความเชื่อมโยงที่แท้จริงระหว่างตัวฉันกับนักเรียน ความกลัวในการสูญเสียอำนาจในชั้นเรียน ยึดติดกับมุมมองและบทบาทของตัวเองว่าเป็นครู โดยมองข้ามประเด็นในเรื่องคุณค่าด้านความสัมพันธ์ระหว่างตัวเรากับผู้อื่นโดยเฉพาะนักเรียน รวมถึงการหลงลืมการทำ ความเข้าใจ “โลกภายใน” ของผู้เรียนให้มากขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ ฉันมองข้ามการทำให้ผู้เรียนได้มองเห็นถึงการ เรียนรู้ของตนเองและผู้อื่นให้มากขึ้น ซึ่งในการย้อนมองตัวเองของตัวฉันเองในครั้งนี้ทำให้ฉันเองได้ตระหนักถึง ข้อเท็จจริงในตัวเองมากขึ้นว่าสายตาของตัวเองความรู้สึกและวิถีคิดแบบผู้ใหญ่ทำให้ฉันมองไม่เห็น ความจริงของ “โลกภายใน” ในตัวผู้เรียน ดังนั้นฉันจึงต้องกลับมาใช้สายตาของผู้ใหญ่แต่หัวใจที่เป็นเด็กเพื่อ มองและเข้าใจ “โลกภายใน” ของผู้เรียน ซึ่งฉันหวังว่าจะทำให้ฉันเห็นถึงแนวทางการพัฒนาผู้เรียนอย่างแท้จริง ได้

ดังนั้นเมื่อฉันต้องทำการวิจัยชั้นเรียนในการทำงานจัดการชั้นเรียนฉันจำได้ว่าแรงบันดาลใจอีก อย่างที่ทำให้ฉันอยากปรับเปลี่ยนแนวทางการพัฒนาผู้เรียนในเรื่องของประเมินการเรียนรู้ของตนเองนั้นมา จากการได้ฟังเรื่องราวดีๆ จากงาน “ชื่นใจได้เรียนรู้ ภาคครูพลิน” ครั้งที่ ๑๔ ที่ผ่านมา เป็นเรื่องราวดีๆ ที่เกิดขึ้น ในห้องเรียนวิชามานุษยและสังคมของชั้น ๕ ที่ครูประจำวิชาคือครูเต่า และครูเป็ย ได้สะท้อนเรื่องราวที่ทำให้เกิด กระบวนการ **Constructive Learning** ในชั้นเรียน ซึ่งประเด็นที่ทำให้ฉันสนใจและสร้างแรงบันดาลใจ ให้ตัวฉันคือ ประเด็นที่ครูได้ให้นักเรียนทำกิจกรรมกลุ่มในชั้นเรียนเพื่อฝึกผู้เรียนในเรื่องความร่วมมือ (**Collaboration**) มีความเป็นเจ้าของร่วมกันในงานที่ทำเป็นกลุ่ม ซึ่งครูผู้สอนได้เปิดโจทย์สถานการณ์ให้ ผู้เรียนร่วมด้วยช่วยกันคิด วิเคราะห์แก้ปัญหา ภายในกลุ่มของตนเอง แน่หนอนว่าในการทำงานกลุ่มผู้เรียนแต่ละ คนก็จะมีสมรรถนะ ลักษณะเด่นที่แตกต่างกัน ซึ่งหลังจากทำงานเสร็จครูผู้สอนได้ให้ผู้เรียนทำการสะท้อนผล การทำงานของเพื่อนในกลุ่มในรูปแบบจดหมาย (**Constructive Feedback**) โดยให้เพื่อนเขียน จดหมายสะท้อนผลถึงเพื่อนในกลุ่มของตนเองในเชิงสร้างสรรค์ นั่นคือการเขียนจดหมายเป็นข้อความชื่นชม ให้ กำลังใจ และแนะนำถึงประเด็นที่อยากให้เพื่อนพัฒนาตนเอง จากการฟังเรื่องราวในครั้งนั้นก่อให้เกิดแรงบันดาลใจในการนำแนวคิดเรื่องการเขียนจดหมายประเมินการเรียนรู้ของผู้เรียนที่ครูวิชามานุษยและสังคมชั้น ๕ ได้ให้

ผู้เรียนทำหลังจากทำงานกลุ่มมาทำเป็นจดหมายประเมินการเรียนรู้ **Formative Feedback** ของนักเรียนชั้น ๔ วิชามานุษยและสังคมศึกษาในเทอมวิมังสาที่ผ่านมานั่นเอง

ดังนั้นในเทอมวิมังสาที่ผ่านมาตัวฉันและคูวิชา(ครูกีฟ) จึงตกลงกันว่าเราจะนำแนวทางการเขียนจดหมายสะท้อนผลการเรียนรู้ของครูเต่าและครูเป็มาให้กับนักเรียนชั้น ๔ แต่เพียงเริ่มต้นจากการเขียนสะท้อนการประเมินการเรียนรู้ของตนเองก่อน โดยทำเป็นรูปแบบจดหมายที่เขียนถึงครูผู้สอน และครูผู้สอนก็สะท้อนการประเมินการเรียนรู้ของนักเรียนแต่ละคนกลับไปในเชิงสร้างสรรค์ นั่นคือการเขียนเป็นข้อความชื่นชมให้กำลังใจ และแนะนำถึงประเด็นที่อยากให้นักเรียนคนนั้นพัฒนาตนเองในเรื่องใดบ้าง โดยครูกีฟทำหน้าที่เป็นคนออกแบบรูปแบบกระดาษเขียนจดหมายประเมินการเรียนรู้ **Formative Feedback** ให้มีรูปแบบสดใสน่ารัก ให้ผู้เรียนอยากที่จะเขียนจดหมายนี้กลับมาถึงครูผู้สอน เรียกได้ว่าเป็นขั้นเริ่มต้นของการสร้างแรงบันดาลใจให้ผู้เรียนอยากที่จะเขียนจดหมายเลยก็ว่าได้ และหลังจากนั้นจึงเริ่มให้ผู้เรียนได้ออกแบบจดหมายของตนเอง

จากนั้นทั้งตัวฉันและคูวิชา เริ่มนำจดหมายประเมินการเรียนรู้ **Formative Feedback** เข้าไปใช้กับนักเรียนในทุกคาบเรียนในวิชามานุษยและสังคมศึกษาของนักเรียนชั้น ๔ หลังจากเสร็จจากการเรียนการสอน โดยอยู่ขั้นสุดท้ายของแผนการสอนคือการประเมินการเรียนรู้ตนเอง โดยในขั้นนี้ทั้งตัวฉันและคูวิชาตกลงกันว่าเราจะให้ช่วงเวลาประมาณ ๕-๑๐ นาที ในบรรยากาศที่ผู้เรียนต้องตระหนักและรู้ว่าเป็นช่วงเวลาสำคัญที่ตัวเขาจะได้ทบทวน ใคร่ครวญ และประเมินการเรียนรู้ของตนเองว่าเป็นอย่างไรบ้างตลอดระยะเวลาที่เรียนทั้งคาบเรียนที่ผ่านมา หลังจากผ่านไป ๒ สัปดาห์ ฉันค้นพบว่านักเรียนเริ่มเข้าใจและให้ความสำคัญกับการประเมินการเรียนรู้ของตนเองโดยตรงไปตรงมา และมีเป้าหมายการพัฒนาวิธีการเรียนรู้ของตนเองได้ชัดเจนมากขึ้น เพราะทุกข้อความที่ส่งผ่านจดหมายที่ส่งมาถึงตัวฉันซึ่งเป็นครูผู้สอนและต้องทำการเขียนจดหมายสะท้อนผลการประเมินการเรียนรู้นั้นก็กลับไปทุกครั้งนั้นทำให้ตัวฉันรับรู้ สัมผัสได้ถึงพลังแห่งความเชื่อมโยงบางอย่างที่เกิดขึ้นระหว่างตัวฉันกับผู้เรียนแล้ว

จนกระทั่งจบภาคเรียนวิมังสา ตัวฉันค้นพบว่าเมื่อจดหมายทุกฉบับมาจากความตั้งใจในการทบทวนตนเองมาจากการใคร่ครวญตนเองของผู้เรียนมาจากการประเมินการเรียนรู้ของตนเอง แน่ใจว่าจดหมายทุกฉบับต้องการการตอบกลับ นั่นจึงเป็นแรงขับเคลื่อนที่ทำให้ตัวฉันต้องมีพลังกายพลังใจที่มากเพียงพอจะต้องตอบจดหมายทุกฉบับอย่างตั้งใจ ด้วยข้อความที่ให้กำลังใจ ให้แรงขับเชิงบวก และแนะนำวิธีการพัฒนาตนเองของผู้เรียนแต่ละคนอย่างละเอียดครบถ้วนด้วยสายตาของผู้ใหญ่แต่หัวใจที่เป็นเด็กมากขึ้น

โดยเน้นที่การให้กำลังใจ ค้นหาจุดที่ชื่นชม และจุดที่ทำได้ดีและอยากให้เกิดซ้ำขึ้นอีกได้อย่างไรบ้าง ไม่ใช่การชี้จุดผิด ย้ำข้อผิดพลาด อย่างที่เคยเป็นมา แน่ใจว่าผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นกับผู้เรียนคือผู้เรียนมีพัฒนาการในการเรียนรู้ที่ดีขึ้นในแต่ละคนแต่ละสมรรถนะที่ตัวฉันได้เขียนตอบจดหมายไปแตกต่างกันแต่ละคน ตัวฉันคิดว่าการที่ฉันมีพลังร่างกายและแรงใจทำสิ่งนี้ได้เพราะตัวฉันรู้สึกถึงผลที่เกิดขึ้นกับทั้งตัวผู้เรียนและตัวฉันว่าผู้เรียนมีความสัมพันธ์ที่ดีขึ้นกับตัวฉัน รู้สึกถึงความเชื่อมโยงที่กำพลงในใจของตัวฉันและผู้เรียนเบาบางลง ตัวฉันเองก็มีความสุขมากขึ้นคลายความกังวลใจได้ดีขึ้น ส่วนตัวผู้เรียนบางคนสามารถพัฒนางานเขียนของตนเองได้ดีขึ้น ผู้เรียนบางคนร่วมแลกเปลี่ยนในชั้นเรียนมากขึ้น ผู้เรียนบางคนช่วยงานเพื่อนเมื่อต้องทำงานกลุ่มได้ดีขึ้น ดังนั้นแม้ฉันต้องใช้แรงกายแรงใจมากกว่าที่เคยมีเพียงใด ฉันก็รู้สึกว่าคุณอยากจะทำสิ่งนี้ให้ครบถ้วน ฉันรู้สึกว่าฉันยิ้มอย่างมีความสุขทุกครั้งก่อนเริ่มคาบเรียนผู้เรียนของฉันตั้งใจอ่านจดหมายที่ฉันเขียนตอบพวกเขา และพวกเขาบางคนก็ยิ้มกับจดหมายของเขาเอง และแม้บางครั้งเมื่อฉันไม่สามารถจะตอบจดหมายของผู้เรียนได้ พวกเขาจะถามหา และคอยถามว่าเมื่อไหร่ฉันจะตอบจดหมายย้อนหลังของพวกเขา นั่นก็ทำให้ตัวฉันรู้สึกได้ว่าพวกเขาเฝ้ารอการตอบจดหมายของฉันอยู่นั่นเอง

ดังนั้นฉันคิดว่าควรเริ่มต้นทำจดหมายประเมินการเรียนรู้ **Formative Feedback** ส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้นกับตัวผู้เรียนในชั้นแรกแล้ว และคงจะเป็นการพัฒนาอย่างต่อเนื่องของผู้เรียนต่อไป ซึ่งการพัฒนาต่อไปตามที่คิดไว้คือ การทำให้ผู้เรียนได้ประเมินการเรียนรู้ของผู้เรียนต่อไป ส่วนตัวฉันเองฉันคิดว่าฉันมีการเปลี่ยนแปลงเพราะฉันเรียนรู้ที่วางอัตราของตัวเองลง มองเห็นสิ่งที่ดีมากกว่าสิ่งที่เราอยากจะทำให้ดีตามความต้องการของเรา ยอมรับสิ่งที่ผู้อื่นเป็นมากกว่าสิ่งที่ตัวฉันอยากให้เป็น เพราะในเมื่อฉันคิดว่าตนเองสามารถเป็นครูที่ดีกว่านี้ได้ เมื่อฉันศรัทธาในการเห็นความดีงามที่พัฒนาได้ในตัวของผู้อื่น ฉันเชื่อในความสามารถที่จะพัฒนาตัวเองได้อยู่เสมอ แม้จะด้วยวิธีการใด ใช้เวลานานเพียงไหน ดังนั้นฉันจึงคิดว่าฉันอยากจะทำให้สิ่งที่ฉันเชื่อไปก่อเกิดในตัวผู้เรียนได้เช่นกัน

การพัฒนาผู้เรียนของครูถือได้เป็นการพัฒนาตัวครูไปพร้อมๆ กัน เพราะการเรียนรู้ที่ดีคือกระบวนการถ่ายทอดสิ่งที่ดีงามให้เคลื่อนที่ไปอย่างมีความหมาย และมีคุณค่าเพราะเมื่อเรามองสิ่งใดด้วยสายตาแห่งความหมายและคุณค่า เราจะอยากส่งต่อสิ่งนั้นไปให้ผู้อื่นด้วยความรู้สึกนี้เช่นเดียวกัน

วันที่ 10.8.88

วันนี้ฉันรู้สึก... ดีมาก 😊

เพราะได้ใจว่า Jackport นาสลันจิ

การเรียนมานุษย ของฉันวันนี้... ทำไปเพราะทำใจโสดจัด
ส่งไปนาสลันจิโดยทางอากาศ

สิ่งที่ฉันคิดว่าฉันทำได้ดี คือ... การเขียนรูปและ
และจุดจุดและและและที่วางภาพและและและ
ตัวจิ

แต่ก็มีเรื่องที่ฉันควรพยายามอีกนิด คือ... การทำ
ปกเล่ม (Jackport นาสลันจิ)

สุดท้ายนี้ฉันขอขอบคุณว่า... ฉันดีใจมากที่
ป.ด. ขอใจจะทำได้โดยเขียนของหน้ามีอากาศ

จาก... คน

ไม่ใช่ใคร
ขอมุดที่เขียน
นะค่ะ

TO: ฉันเองและครู...

ใน...

To.. เคฟ
เย่ๆ ดีใจจังเลยวันนี้
สนุกกับการเรียน ทำที่ทำงาน
และยังเขียนงานได้บ้าง
ลกๆ (The Sims) 😊

วันที่ 15.8.88

วันนี้ฉันรู้สึก... ดีใจ

เพราะได้ใจว่า... เรียนมานุษย ของฉันวันนี้...
เรียนและใจได้ใจ

สิ่งที่ฉันคิดว่าฉันทำได้ดี คือ... การเขียน

แต่ก็มีเรื่องที่ฉันควรพยายามอีกนิด คือ... การเขียน

สุดท้ายนี้ฉันขอขอบคุณว่า... การเขียน

จาก... คน

TO: ฉันเองและครู...

ใน...

To.. พี่น
งานชิ้นแรกของประเทศ
เป็นงานที่มันตั้งใจเขียน
จนจะเดินได้ดีๆ และ
ยังเห็นกายมือนักเขียน
ฉันดีใจที่... ขอขอบคุณนะค่ะ

